

Сніг

Марія Козиренко

Автобус колисав мене і навівав передзимові думки... Повз нас, заколисаних у його теплому череві пасажирів, пливли схоплені інеєм дерева, кущі, латки зораних до зими полів... дерева, кущі, схоплені інеєм латки полів... дерева, схоплені інеєм кущі, латки зораних полів...

Коли вмирає людина, янгол вириває з великої книги сторінку, на якій записана доля померлого. Усі ті листки він складає на купу. І от у кінці кожного року ця купа стає величезною, і Бог наказує позбавитися від того непотребу. А оскільки палити багаття на небі не можна (це бо виключне право пекла), то янголи рвуть листки з прожитими людськими долями на дрібні шматочки і скидають на землю...

На нас, заколисаних у теплому автобусному череві пасажирів, на схоплені інеєм дерева, кущі, латки зораних до зими полів... дерева, кущі, схоплені інеєм латки полів... дерева, схоплені інеєм кущі, латки зораних полів... на дахи будинків, крила птахів у польоті, широкі криси капелюхів і теплі плечі пальт, на довгі вії і носи... на все, що людське, на все, що боже...

Зупиніть, будь ласка, на перехресті!